

Johann Wilhelm Petersen Michael Freud

**Heerbordus Expensus, seu Disputatio Philosophica, In qua Hypotheses, ab
Heerbordo propugnatae, De Incommunicabilitate Propriorum, Examinantur &
refutantur**

Rostochii: Richelius, 1672

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn730583023>

Druck Freier Zugang

Ru phil 7672

Johann Wilhelm Petersen

Michael Freid

56
HEERBORDUS EXPENSUS,

^{seu}
DISPUTATIO PHILOSOPHICA,

In quâ
Hypothesen, ab Heerbordô

propugnata,
DE

INCOMMUNICABI-
LITATE PROPRIORUM.

Examinantur & refutantur:

^{Quam,}
Adspirante DEO Ter-Opt. Max.

Indultu Nobilissima Facult. Philos. in illustri Rostockiana,

PRÆSIDE

M. JOANNE WILHELMO
PETERSEN,

Lubecensi,

Publicæ Eruditorum ventilationi in Auditorio

Majori a. d. XIV. Sept.

^{submitter}

MICHAEL Freudt

Mecleburgicus,

A. & R.

ROSTOCHII, Typis JACOBI RICHELII, Senat. Typographi.
Anno clc lxxii,

Movent nos verba tua, *Heerborde*, quæ in volum.
 I. disp. sel. d. 31. in fine adduxisti. Quare illa com-
 municatio proprii unius subjecti ad subjectum specie
 diversum merum est figmentum, ad erroris in rebus
 gravissimæ defensionem excogitatum. Movent & il-
 la, Disp. IV. Vol. II. §. 5. ubi & quæstionem: an
 proprium alteri, specie diverso, in quò non est,
 communicari possit? respondes, planè non pos-
 se, ne quidem per omnipotentiam divinam. Movent
 & illa volum. II. Disp. 39. §. 10. ubi asseritur, o-
 mnipotentiam Dei non posse communicari ulli creatura, ne humana qu. natura
 in Christo. Movent & ista, in *Instit. Log. super Antecessoris tui Franconis
 Burgersdij Synop. L. I. c. 19. quæst. VII.* Non est idiomatum i. e. proprietatum
 communicatio realis, qua attributum unius nature transeat in naturam alteram;
 sed communicatio tantum est verbalis, quæ fundamentum habet in artissi-
 mâ unione istarum duarum naturarum.

§. 2. Dispiciemus igitur hypotheses illas, & rationes adductas bre-
 viter examinabimus. Sine phaleris autem & morsu rem aggredimur, nec
Aretalogum aucturi, nec *Theonem*, præsuppositis iis, quæ de proprio, & com-
 municatione dici possent, & communiter à Nostratibus Dnna. *Schrodero*,
Scheiblero, *J. Martino* (quos altò superciliò & sarcasmo l. c. p. 115. Ubi-
 quitatis humanæ Christi naturæ esse patronos, & modo dictis DD. in de-
 dicatione præfixâ *Seminario Job. Henr. Bisterfeldij Dn. Christ. Matthiæ*, &
Calovium addendo, illos nec ulterius sapere nec videre, quam *Pontificios
 Metaphysicos*, edisseris) dicuntur & propugnantur.

§. 3. Remittis autem primò nos, *Reformate*, ad Disp. tuam IV. de
 Prop. p. 20, ita argumentando: Si propria emanent ab essentia subjecti, & pro-
 prietas poni possit in aliò subjectò, etiam ipsum subjectum proprietatis in aliò sub-
 jectò poni debet. Consequentiam uti absurdam, ita & antecedens æm-
 p. existimas. Verùm absurditatem Consequentiae non videmus: Animæ e-
 nim proprietatibus, facultate nimirum audiendi, videndi, sentiendi,
 communicatis, quis neget ipsam animam communicari? Quis neger,
 communicatâ essentiâ Patris, simul etiâ proprietates filio communica-

ri? & contrà. Sic concedimus etiam *Goclenio* tuo, proprietatibus H. Christi Naturæ datis, simul ipsam essentiam, ipsam hypostasin $\text{\textit{\text{ἐν λόγῳ}}}$ esse collatam. Exemplum verò, quod addis: Quantitate communicatà, simul communicari corpus ipsi spiritui, cui tamen corporeitas repugnet, incongruum est. Sicuti enim in quæstione, an eorum, quæ sint $\text{\textit{\text{πυρρῷ}}}$, communicatō unò, communicetur statim alterum, varia notamus, præsertim hanc cautelam ponimus, communicari equidem alterum, *ni receptum destruat esse receptivi*: Ita etiam hic majori jure dicimus, *non quodvis posse cu' via communicari*, repugnat enim, ut inferius superiori aliquid largiatur, & quidem tali superiori, quod omne materiātū à se respuit, quod non est subiectum patiens, in quod nullum materiātum agere potest. Sic in communicatione reali duo sunt ponderanda, $\text{\textit{\text{δόνε}}}$ & $\text{\textit{\text{λῆψις}}}$ s. communicans, & quod communicationem accipit. Illud est subiectum nobilius, cujus est dare; hoc ignobilius, cujus accipere, ut exemplò ignis, qui, nobilior ferrò, proprietates ferri non assumit, ut fiat vel niger, vel frigidus, sed suas potius proprietates subiecto passivo communicat, adeò, ut ferrum equidem possit dici ignitum, non verò ignis ferreus. Eodem jam modò anima nostra, tanquàm nobilior, potest corpori communicare vitam, imò omnes suas facultates, secundum communem possessionem; non verò contrà corpus animæ suam corporeitatem, quantitatem, visibilitatem communicat. Ita $\text{\textit{\text{λόγῳ}}}$, tanquàm ens nobilius, communicat carni suæ omnia idiōmata (hinc possidet illa humana natura, licet non omnia usurpet) non verò contrà caro infinito $\text{\textit{\text{λόγῳ}}}$ finitatem, summè spiritali corporeitatem largiri potest; quod erat demonstrandum, vid. *Haberk. tr. de Pers. Christi* ubi simile de sole, & Principe hanc in rem egregiè ex *Damasceno* adfert p. 93, 94.

§. 4. Pergis, & argumentum contra nos figis tale: omne, quod communicatur, est commune. Atqui proprium (ex hypothesi nostrà) communicatur E. proprium est commune. Resp. $\text{\textit{\text{κατ' ἀνθρώπων}}}$ subsumendo; atqui proprium ex *Hypothesi Heerbordiana* communicatur, quia *Disp. 31. Vol. 1. p. 117.* dicitur, propria generum posse communicari speciebus; propria specierum posse communicari individuis. E. proprium est commune. Reponeres equidem cum *Goclenio* tuo *Instit. Log. l. 1. c. 8 p. 163.* genus non esse aliud à speciebus, & speciem non esse aliam à suis individuis, hinc etiam communicationem hanc priorum generis ad speciem

em, & speciei ad individua non esse ut ad rem aliam à se diversam, sed ut eandem secundum naturā. Verum regeo. 1. licet hīc sit intimior ratio communicationis, interim tamen reverā communicantur, & communicari possunt propria, quod vos negatis, dum, nullum proprium sine contradictione communicari posse, profitemini. 2. Sufficit, hāc ipsā instantiā ostendisse, majoris universalitatem labascere, quam tamen *illimitatē* contra nos fabricāras. 3. Distinguiamus hīc inter *κοινωνητὸν* & inter *κοινόν*. Proprium cūm communicatur, non desinit esse proprium. Fit quidem *κοινωνητὸν*, non verò *κοινόν*. Communicatur equidem, ut loquar cum *Andr. Frommen*, non tamen per modum accidentis communis, quod *Keckermannus* ipse, velit, nolit, fatetur. *lib. 2. Gymnas. Log. c. 2.* dum dicit, posse Accidens proprium communicari, ita tamen, ut uni primo subiecto permaneat proprium. Homogenea habet *Goelenius* *tuus Instit. Log. l. 1. c. 8. p. 162.* Fieri nequit, ut *πρώτως*, hoc est, primò, pluribus sit communicabile proprium. Intelligitur ergo proprium secundariò communicabile esse pluribus. Quod ipsum observandum putamus, ne porro nobis imponas *Heerborde*, quod facis *Vol. 1. diss. 31. p. 116.* falsò nos niti fundamentò, quasi illa unita vi unionis unum faciant, & fiant *subjectum commune accidentium propriorum utriusq; extremi, quod unitur*. 4. Limitamus maiorem tali modo: Quicquid communicatur, vel communicari potest ita, ut communicato insit *πρώτως*, subjectivè, radicaliter, illud est, & sit commune. Et sic negatur Minor, ubi proprium unius nequit esse, aut fieri proprium alterius; proprium enim est, quod *uni, soli* convenit, *primò, & per se*, si ergo evadet proprium alterius, id quod *uni* convenit, *soli primò, & per se*, alteri quoq; conveniret *primò & per se*: quod implicaret. Proprium itaque unius non fit proprium alterius, uti in exemplò *ignis*, qui communicat calorē aquæ, salvā tamen manente aquæ essentiā. Hinc etiā expressè hanc parenthesis & limitationem Axiomati huic: Quæ easdem habent proprietates (tāquam proprietates s. secundum eundem modum) eandem habent essentiā, addimus, ne ampliùs detur cavillandi occasio, & subsumendi: Atqui Divina & Humana Christi Natura habent easdem proprietates, assertà Idiomatum *κοινωνία*, ergo sunt ejusdem essentiæ: vid. *Da. Calov. Met. Div. p. 623.* & *Albert. Grawer. Polem. sac. c. 11. de Union. Pers. p. 101.* Aliud enim profectò est, aliquid habere, aliud, aliquid esse alterius proprium, seu habere aliquid ut proprium: Aliud est: aliquid alicui reverā

petere, aliud, aliquid alicujus esse proprium. Argumentum, Heerborde, quod subjungis, miserum est, & suâ novitate Africanum, id est, monstruosum. Nullum proprium, ais, est commune, quia sunt opposita. Quoddam proprium est commune, minorem dicis esse veram ex hypothese adversæ partis. Concludis, quasi crucem omnibus Lutheranis posuisses, Ergo quoddam proprium non est proprium, quæ est contradictio in adjecto. Parcius autem sequentia profer p. 20. videant ergo adversarij, quomodo Deum & se à contradictione liberent. Imo vide, quomodo te ab impietate, Deum ab impotentia liberes, dum nulla communicata idiomata divina humanæ Christi naturæ mordicus cum asecclis tuis propugnas. Vide, ne ampliùs in re seriâ ludas, & pro tribus in syllogismo terminis duos ponas.

§. 5. Ne vero in re seria ludere videaris, Barue, sententiam tuam juramentò comprobas, & Profecto, ais, si proprium unius subjecti, sive uniti sive non uniti possit communicari subjecto alteri specie, & quia specie, etiam numero, diverso, poterit una numero forma duas numero materias informare, &c. At, bene est, quod adversarios, (quos interdù quidâ ex grege vestrum fratres appellant) reponere asseras, esse proprium in uno per se, in alio participative, quæ sane distinctio non fumus aut fucus est ad occultandam veritatem inventus, cujus criminis nos falsò reos agis, sed fundata in re ipsa, sed murus aheneus, contra quem insultus vestri nihil valebunt. Insistis autem argumentando: ubi est Idem subjectum simpliciter, ibi idem est modus inessendi subjecto, & consequenter idem modus prædicandi. At vero hic diversus modus prædicandi, quando dico, ignis urit, & ferrum ignitum urit. Ergo, cum dico ignis urit est prædicatio per se, ferrum ignitum urit, est prædicatio per accidens seu per aliud. Sed hoc nemo negat, aliam esse prædicationem, quæ necessariò alia esse debet, quia non eodem modo utriq; inest, uni primariò, subjective, alteri participative, secundariò. Connexio igitur majoris relinquitur falsissima. Sic idem subjectum tota persona, tota ὁμοιωσις cum omnibus Idiomatibus Humanæ Christi Naturæ est communicata, non tamen statim prædicationem in divinis debeo formare talem: Sicuti divina Natura est immensa, æterna, infinita, ita & humana; sicuti in humanis etiam non valet. Anima est spiritalis, immortalis, invisibilis, ergo & corpus. Verissima equidem est illa Logicorum Regula: Dici de aliquo, requirit inesse, non tamen eodem modo seu æqualiter illis inest, verùm alterum κατὰ φύσιν, ἀπὸ φύσεως, alteri κατὰ ἔννοιαν, ἐκ μέσσης, mediante scilicet ὑποκειμένη πρᾶξι. Modum

Modum itaq; essendi sequitur modus prædicandi, cum jam modus essendi s. communicandi non sit *subjective* factus Humanæ Chr. N. nec corpori humano, ita nec *subjectiva* emergit prædicatio.

§. 6. Dum communicationem ferro ab igne factam negas, *Heerde*, nihil agis, nisi quod *καὶ φάσμα* tuam declares. Quid enim? quando ignis manum calefacit, nonne ibi ignis & manus uniuntur? quis hoc neget? quis diffitebitur, ignis propria reverà ligno, validiùs tamen ferro communicari? cui tamen non solùm contradicis *Vol. 1. Diss. 31. verum etiam in Instit. Log. p. 89. distinguis inter communicationem, & effectivam, seu inter communicationem effectivam, & subjectivam. Imo planè falsam communicationis descriptionem ponis, id nempe propriè communicari, quod subjectum, in quò est, deserit, & in aliud, in quò non erat, transit. l. c. p. 89. ex quò spurio fundamentò jam inferis: cum igitur calor non deserat ignem, quando ferrum reddit ignitum, sequitur, etiam ipsa propria ferri non communicari. Mox aliud absurdum non modò adfers, nimirum, omne proprium s. proprietatem esse accidens; sed etiam ex nostrâ sententiâ sequi asseris, accidens migrare de subjectò in subjectum. Quæ omnia ideò à te dicuntur, ut ipsam idiomatum communicationem, H. O. Nat. factam, & à nostratibus per ferrum unitum quodammodò adumbratam enerves, Calvinianamque Communicationem, id est verbalem, obtrudas, quod pater ex conclusione, quam ipse verbis clarissimis declares: Hinc sequitur, ais, quod nulla detur realis Communicatio Idiomatum sive proprietatum Naturæ divinæ in Humanam. Breviter ad illa respondeo, 1. ignem, dum efficit ferrum calidum, simul etiam seipsum cum proprietatibus suis communicare, ideòq; cadere istam distinctionem. (2.) in definitione illâ communicationis confundi μετὰ καὶ οὐδὲν, cum communicatione κατὰ οὐδὲν, ἢ κατὰ ἑωόν, in quâ subjectum, in quò proprium πῶτος est, non deseritur, & tamen alteri δευτέρως, mediante subjectò primariò, κατὰ οὐδὲν seu per unionis gratiam, secundum quandam possessionem communicatur. (3.) Omnes proprietates si sunt accidentia, quid fiet de proprietatibus divinis, quæ cum essentia divina sunt ὁμοῖ; an in Deo accidentia statuenda sunt? (4.) hic accidens non migrat de subjectò in subjectum, cum ignis se totum ferro cum omnibus suis proprietatibus communicet, & ita ferri substantiam transeat: ex quâ tamen non sequi penetrationem corporum.*

rum, quod *Bellarminus* nobis objecit, tam Philosophi, quàm Theologi dudum demonstrarunt. (5.) Etiam si in simili illo de ferro ignito, præter hoc, quod utrumq; ferrum & ignis, *propriâ gaudeant unioni*, item quod non prædicetur, *ferrum est ignis, sed ignitum*, quod unio ferri & ignis sit *separabilis*, multæ aliæ rationes dari possint, cum quibus unio hypostatice conferri nequeat; attamen nihil obstat, cur non etiam unionem istam si non totaliter exprimat, commodè tamen illustret, de quò in ipsò conflictu, si dabitur occasio, conferemus. Interim argumentamur: Quicquid ob unionem cum igne continet calorem alienum, & per calorem ignis fit calidum, illi realiter communicatur calor ignis: Atqui ferrum, candens, aqua fervida, carbo & similia alia, ob unionem cum igne continent calorem. Ergo ferro candente, aquæ fervidæ, carboni aliisque similibus realiter communicatur ignis. Minor est *ὁ φιλοσοφικὸς* clarissima, & nî quis credat, ex veteri Scholasticorum instituto, tam diu manus ferro candente, aquâ fervidâ &c. utatur & comburatur, donec fateatur carbonem, aquam fervidam &c. non urere. Major etiam sua luce radiat, cum ille calor *πῦρ*, sic in igne, & idem prorsus ob *συνοχὴν*, tribuatur ferro, aliisq; cum igne unitis, quæ propterea etiam calefactioni & ruriunt: Sic cauterium ignitum imprimendo urit, & urendo facit impressionem. Machæra ignita urendo incidit, & incidendo urit, quod tamen neutra natura ignis aut ferri per se sine altera præstare potest. Jam vero unio actionum præsupponit communionem propriarum & naturarum. Eadem ferme habet magnus *Danbawerus* in *Hodow. Spiritus Calvinistici Phantas. VIII p. 1583* ubi *Combachium* refutando tale dilemma s. disjunctum ponit; Hæc propositio: *ferrum est ignitum*, aut falsa est aut vera, si falsa, *experientia* vim feceris; si vera, *rationi*, cujus axioma est, dici de aliquo requirere *ἵδι* inesse.

§. 7. Exemplum de animâ, quæ verè sua etiam idiomatica carni communicat, *Reformate Adriane*, pro Batavico more tuò etiam reformas. Verùm res salva est, argumenta illa, quæ iterum ad nauseam hîc repetis *p. 116. in ferro ignito sunt combusti*. Succinctè dicimus, veram dari corpori ab animâ propriarum communicationem. Nec absurdum est, dicere, intellectum esse non minus in pedibus, quàm in capite, cum ipsa anima substantialiter toti corpori humano sit communicata. *Scalig. Exerc. 307. f. 37.* Ex hac communicatione fit, ut corpus vivat, moveatur, sentiat, quod

quod non fieret, nisi anima semper esset illi conjuncta, à cuius *ἐνδεξία* perficitur & animatur. Illa ipsa igitur *ὁμοψυχή*, quæ animæ est, corpori confertur, ita tamen, ut animæ competat *originaliter*, *κατ' αὐτὴν*, corpori verò *κατ' ἄλλο*, *mediate*, *communicative*, sine ullâ etiam substantiarum illarum animæ & corporis *confusione*, *abolitione*, & *exæquatione*, salvâ utriusque naturali differentiâ manente. Quæ omnia cum *νοησιμὰ* illâ divinâ Meisner. p. 1. Philos. Sobr. sect. 1. q. 2. & Dn. Haberk. l. c. Excell. Dn. Siricius in Decad. diss. Theolog. diss. de Filiò contulerunt.

§. 8. Non possum, quin notem verba tua, Vol. 1. select. diss. 31. in fine, itaqz, ais, nec vita anima communicatur corpori, sed vero anima ex se in corpore producit aliam numero vitam, quæ est hominis totius vita. Ex quo jam hoc *μείζωμα* deducis. Ex hisce liquet, perperam vulgo vocem Græcæ *συψύχων*, aut *συψύχων* *μὴν* verti communicationem, cum tantum significet copulationem, quâ duæ partes ad unius compositi constitutionem copulantur: neqz unquam licet à *συψύχων* siue *συψύχων* *μὴν* argumentari ad *νοησιμὰ*. Resp. eum B. Danhaw. Hod. Sp. Calv. Phant. VIII. p. 1585. hoc esse illud ex novis Philosophiæ adytis præcipuum arcanum, *potentiarum* sc. *vitalium*. At potentia vitalis v. g. *sensitiva*, *vegetativa* primo ab anima emanat, quod apparet in generatione hominis, ubi anima in semine primò affundit vim plasticam, qua tanquam *architecta* sui domicilii organa instruit, ac perficit. Cui igitur primò convenit operari, eidem & primo convenire posse: Aque enim ab animâ fluit per naturalem resultantiam potentia *sensitiva* & *vegetativa*, ac potentia intelligendi, æque inseparabilis est, ac incorruptibilis. Porro, vel in homine unica est vita, vel geminata: si unica, quæro, in quo subiecto primo? in corpore dices? igitur corpus primò vivet ante animam, imo non erit antè viva, donec vitam à corpore accipiat: *ἄζων*. in anima dices? quæro iterum, aut anima sibi soli vitam retineat, aut in sui communionem corpus trahat? Si illud, corpus non magis erit vivum, quàm corpus ab Angelo assumptum. Si hoc, obtinetur communicatio idiomatis, quam quærimus. Non igitur diversa, & alia numero vita est animæ, alia corpori, quâ adstruis Heerborde, nec *συψύχων*, aut *συψύχων* *μὴν* significat, sensu scilicet Orthodoxo, (quamvis copulationis, & combinationis significationem sensu Philologico obtinere possit) talem, qualem vos fingitis copulationem, sed res

sed res ipsa, & quid per talē phrasin intelligamus, spectandum est nempe talis communicatio, quā propter unionem, & intimam *μετὰ ἑαυτὴν* id, quod unius est proprium, alteri subiecto essentialiter distincto, realiter confertur sine sui vel multiplicatione, aut transfusione, ad communem possessionem, usurpationem, & denominationem.

S. 9. In humanam denique Christi naturam irreligiosus irrui, Heerborde, illiq; omnem potentiam, cū sit *creatura*, adeoq; *finis*, detrahis, clarissimumque dictum *Matth. XXVIII. 25.* exceptionibus nonnullis obfuscare, & obtenebrare allaboras: & primò quidem, aliud esse *ἐξουσίαν*, aliud *δύναμιν*, aliud potestatem, aliud potentiam dicis; de priori loqui locum. (2) Dicere Christum: Mihi, non meæ Naturæ Humanæ, sed mihi *Θεοῦ ὁρῶντος*. (3) Christo datam esse omnem potestatem, ut in ipso manifestaretur singulari modò omnipotentia Dei. Verūm, *Adriane*, si rationi tuæ hoc esset *παρὰ δόξαν*, vestigiis *Cartesii* tui insistere debuisses, qui auream hanc regulam in principio S. 76. citante *Christophorò Wittichio* in *Theol. suā pacificā c. IV. p. 29.* appositè posuit; *præter cetera*, inquit, *memoria nostra pro sumamā regulā est infigendum, ea, quæ nobis à Deo revelata sunt, ut omnium verissima esse credenda; Et quamvis fortè lumē rationis, quam maximè clarū & evidens* (quod tamen in hōc ipso exemplo non est,) aliud quid nobis suggerere videtur, soli tamen auctoritati divinæ potius, quàm proprio nostro iudicio fidem esse adhibendam. *Cartesium* non audisti Te ipsum in refutatis à te Doctoribus, *Lombardo, Aquinate, Scotò &c.* audi & intuere, ubi *Velum II. select. diss. 10. p. 218. 219.* ita: *Theologia instar Saræ est, Philosophia Hagar. illa Regina, hæc pedissequa.* Itaq; invertunt ordinem *Lombardus, Aquinas, Scotus*, (ne te excludas *Heerborde*, mutato nomine, de te fabula narratur) & omnes de grege illo scholastici, quā veteres, quā recentiores, dum articulos fidei probaturi, quæstiones Theologicas decifuri rationes Philosophicas atque auctoritates Aristotelis præmittunt verbo Dei & auctoritati divinæ, atque ita *Dominum Aristotelem* sequitur non passibus æquis *Dominus Israelis*. 2. Quomodo salvam unionem reddes, nisi adsi. communicatio, communicatio np. omnipotentia, omnipresentia &c. Cum igitur unio realis, propriè dicta, seu talis, qualis occurrit in exemplo CHRISTI, sit causa communicationis imo omnis unio sit propter communionem, fatente sociò tuò *Job. Henrico Bisperfeldio Schol. Abbens. Theol. & Phil. Profess. in Philosophia prima seminario,* quod

quod tamen in dedicatione illi libro præfixâ, summè laudas, nonne ipsū
 λόγον à carne diruis, & Nestorianismū eo ipso propugnās? vid. nostrum
Græverum. Pol. sacr. cat. p. 103. 104. 3. Licet aliàs ἐξουσία καὶ δύναμις differre
 sciamus; sensu tamen biblicò, præsertim in hoc locò, ἐξουσία δύναμις in-
 fert, notantib. Theologis cum non nudè ponatur ἐξουσία, sed πᾶσι ἐξουσία.
 4. Resp. esse depravationem insignem, & πῶτον ψεῦδος Calviniano-
 rum, dum in personâ, ceu in equò Trojanò suum virus tegunt, &, quod
 de unâ naturâ dici deberet, in personam rejiciunt. 5. Tò dare competit
 divinæ recipere humanæ Nat. Jam verò hîc dicitur, quòd data sit poten-
 tia, cuiam ergo? sanè humanæ, cum divinæ nihil dari possit, quæ est ex-
 cellentissima, & nec meliorari, nec exaltari potest. 6. Non dicitur per me
 manifestabitur, sed δῶτα ἐστὶν potentia. Plura possent adduci, quæ locum
 hunc defenderent, sed crebræ apud nostros Theologos responsiones pas-
 sim leguntur. Vide interim *Mentz. T. 6. G. D. 18. & Diss. 15.* ubi fratres
 duos *Martinum*, & *Jacobum ad Portum* solidissimè refutavit.

§. 10. Ex quibus jam clarum est, quid de Christo nostro adversarii
 nostri judicent, cum in ipsâ Philosophiâ, non solum nullas proprietates in
 humanis communicari posse dicant, sed ipsa etiam Idiomatica divina in-
 communicabilia profiteantur. vid. *Paul. Voët. Giss. F. Phil. pr. Reform. c. XXI.*
p. 509. Licet enim multi, inter quos, qui adhuc in vivis est, *Job Ludovicus*
Fabricius, Profess. Heidelbergensis, rejectâ *verbali*, pro *reali* communi-
 catione factâ carni humanæ pugnent, ludunt tamen, & quod unâ manu,
 & in principiò posuerunt, alterâ manu destruunt, ut sat dignoscere pos-
 simus in fine, cujus toni sit Calviniana illa fistula dudum cantata. Vid.
Fabric. Medim. de Person. Christi p. 89. Antiqua enim illa Zwingliana
 ἀδόκιμος nunquam apud ipsos emortua fuit, sed pressis eam manibus
 hodiè retinent, humanæque Christi naturæ non majorem honorem re-
 linquunt, quàm *Doctores* cuidam, quæ, reverà doctrinâ carens, titulum
 tamen illius doctrinæ gerit. Quid multis consequentiis utor? *Henricus*
Diest in Theol. suâ expressè *verbalem* communicationem propugnat; no-
 sterque etiam *Heerbordus Instit. Log. l. 1. c. 19. & l. 1. c. 13.* ubi distinctionem
 fecerat inter *adjuncta absoluta & limitata*, adserit, doctrinam illam, quod
 creatura possit esse ubique, & propositionem illam; Humana Natura est
 ubique, temerarium aliquem esse errorem, & rejiciendum. Valete
 igitur Reformati, vestram vobis *Doctrinam propriam* reser-
 vate, nihil vobiscum nobis *commune* erit.

*Ad Clarissimum DN. PRÆSIDEM
&
Præstantissimum DN. RESPONDENTEM,
publicè disputantes*

de Communicabilitate Proprii.

*Vod verè proprium, num se communicet, utrum
Separet? hæc vestra symbola mentis habet.
Si non actus erit: sed sola Potentia; Numen
Aut proprio caret, aut, non merus actus erit.
Si commune, ruit proprium. Si separet alter,
Naturæ, quæ sunt, nomina prima, ruunt.
Abstrahit ut proprium Sophus, & sine nomine tali
Definit, tamen haut separat illa Sophus.
Unius ut proprium naturæ constet in orbe
Unita tamen hæc dat sua dona Phœni.
Hæc ardens rubus hoc in plenâ Numine carne
Signavit, parvâ natus in urbe Deus.
Grande Deo quævis proprium, sublimius astris
Transcendit doctas jure categorias
Et cunctum Sophiæ lumen ratione Magistra
Quâ solâ Duce fas signa cremare poli.
Vos rectâ fervens, vos ducit ad æthera virtus
Certa fides cœli judiciumq; soli.
Nomina non spondent quicquam vulgare: sed ultra
Quàm caput ex facili lecta corona jugo.
Quis MICHAELIS sub nomine spernat alumnus
Quos cupit Angelicos letus adire choros!
Ornarunt HILARI, minùs haut GAUDENTIUS orbem
Tu non successor (a) Deucalionis eris.
Et tua, qui PETRÆ debes cognomina, Varro
Præstas Theiologi publica signa PETRI.
Præcipuè cœlo geminis eniteris alis
Doctrina minor haut quàm pietate Sophus.
Sit felix! certet vestris conatibus æther
Et palmas vobis nectat in orbe novas!*

(a) præter Hi-
larios Pictavo-
rum & Arela-
tensem Episco-
pos seculo IV.
memoratur
quoq; Hilarius
Diaconus Ro-
manus Lucife-
rianus, Hiero-
nymo appella-
tus Deucalion
orbis.

AUGUSTUS VARENIUS, h. t. Acad. Rost. Rector.

Propria Natura thesibus describis acutis,
Mi FREUDI, & monstras signa utriusque probè.
Hactenus in Latio spatiatus tmmite recto,
Et Græcis Musis notior esse capis.
Plus ultra graderis, disquiris scita Sophorum,
Hinc Tibi dulcescet pagina sacra magis.
Maeste sacris porro conjungere scripta profana,
Utique festinant seræ parræ Tibi.

Hicce Eximio, pio, ac Erudito, optimi patris unico, & magnæ
expectationis congeneri filio, bono omine, applaudere
voluit,

Christianus Woldenbergius, Crempâ-Hol-

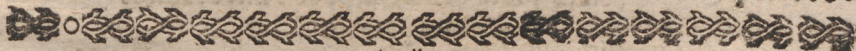
fat: Phil. J. U. D. Decretal. P. P. Ducal, Consist.
Assessor & Com. Palat. Cæsareus.

UT proprium, FREUDI, fiat commune, docebis.
Communis propriam Tibi laudem fama loquetur.

Im rapim à doctrina & modestia oppido commendabili,
Dn. Freudio, Amico suo pl. dilecto gratulatur

Severinus Waltherus Schlüter.

* * * *

GAudeat equis juvenum fervor & triumphet;
Te hederæ doctarum frontium latum faciunt,
ERUDITE FREUDI,

Cui una voluptas est, severiores salutare Musas,
Tristissimamq; noctem cereis exhilarare, & labore latissimo.
Proscribis illud gaudium, quod mundus prescribit,
Non ignarus, orbem, dum lætatur, flere incipere,
Et ardentissimum felicitatis solem
Tenebras, arsuras, fulgura contristari;
Hinc ob id potius in sinu gaudes,
Quod sinus Abrahæ, & beatus Michaël
Suum Michaëlem sit recepturus.

Gaudio

Gaudeo proinde mihi, & plaudo,
 Tali recepto amico,
 Cui me ipsum communico,
 Omnia enim Amicorum sunt communia;
 Gratulor etiam Tibi,
 Qui ex PROPRIO communem,
 Atq; ex COMMUNI propriam
 Laudem mereberis.
 Imò mereris; stant lata studiorum segetes
 Nulli hinc pœnitendi & lacrimandi fructus,
 Quos sudor tuus eruditus procreavit.
 Sed sisto gradum, ne in Modestiam peccem,
 Propriam virtutem tuam,
 Quæ tamen tantò altius, quanto profundius
 Se ipsam deprimet, extolletur.

l. mg.
 scrib.

M. JOH. WILH. PETERSEN, Lub.

INGENIO multos, plures VIRTUTE, LABORE

Plerosq; exuperas: Cetera fama feret.

Eruditissimo Dn. Freudio, Amico & Fautori colendo,
 etsi plura deberem, paucis hisce faustos
 successus apprecor

D. K.

Sic tu, mi FREUDI, proprium commune probabis:

Sheerbordus contra proprium commune negabit.

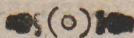
Communem sensum sed tu defende piorum

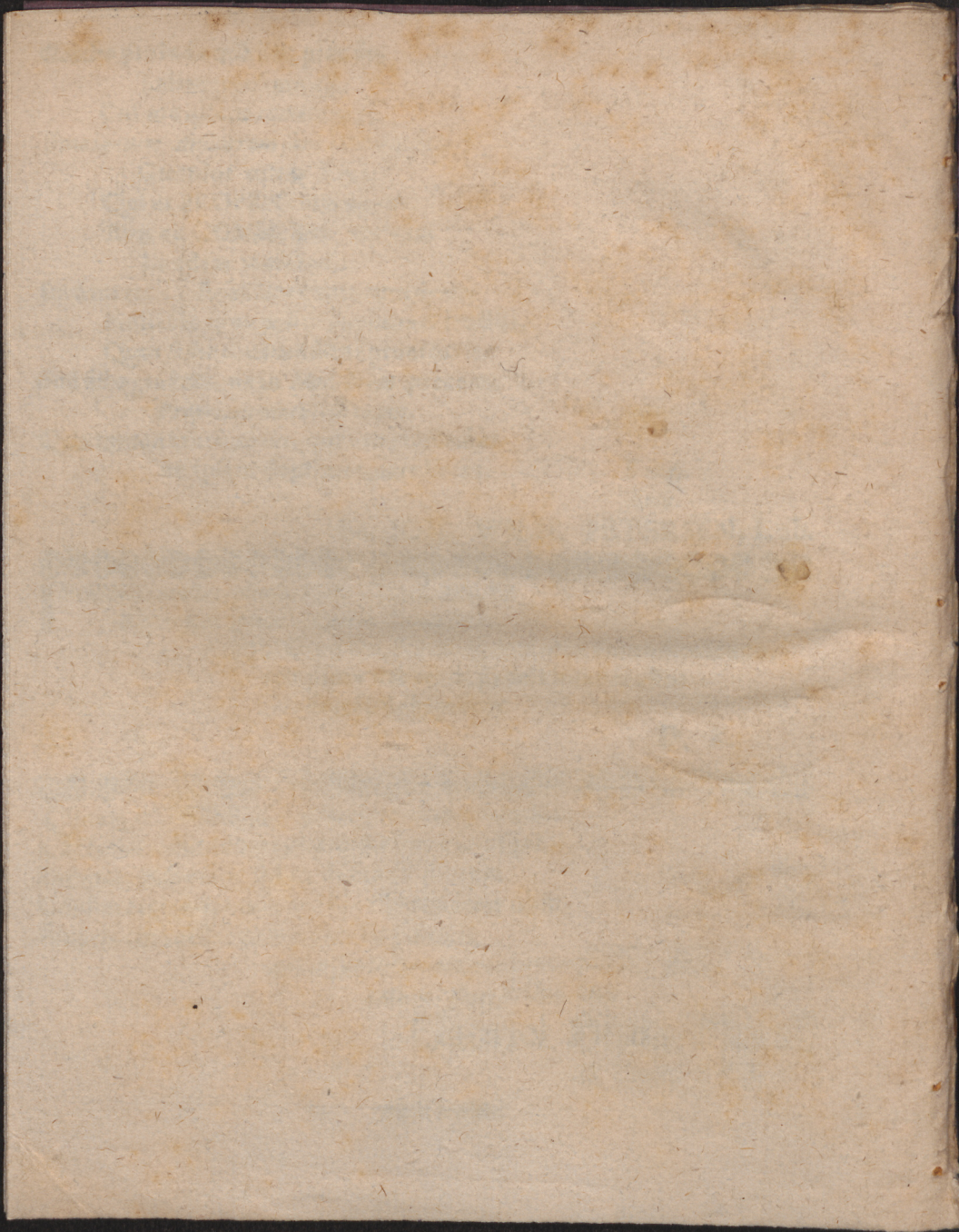
Constanter: proprius labor hic tibi proderit olim,

Propria cum cedit communis Regia cœli.

Amico suo veteri ac certo hos versiculos, mutui
 amoris testes, scribeb. l. mg.

Gabriel Hinge/Philos.
 & Theol, Stud.

Propria Natura thesibus de
Mi FREUDI, & mo
Hactenus in Latio spatatus en
Et Grajis Musis notior
Plus ultra graderis, disquiris se
Hinc Tibi dulcescet pagin
Maeste sacris porro conjungere se
Utique festinant serua p
Hicce Eximio, pio,
expectationis
voluit,

Christianus Wol
sat: Phil. j
Assessor &

UT proprium, FREUD
Communis propriam
Ita rapim a d
Dn. F

Sever

GAudeat equis juvenum f
Te hederæ doctar
ERUDITE

Cui una voluptas est, se
Tristissimamq; noctem cereis exhi
Proscribis illud gaudium
Non ignarus, orbem, dum læta
Et ardentissimum felicitat
Tenebras, arsuras, fulgura con
Hinc ob id potius in sinu gaude
Quod sinus Abrahæ, &
Suum Michaëlem sit

usque probè.

ptimi patris unico, & magnæ
io, bono omine, applaudere

us, Crempâ-Hol
al. P. P. Ducal, Consist.
Cæsareus.

une, docebis.

fama loquetur.
stia oppido commendabili,
io pl. dilecto gratulatur

altherus Schlüter.

phet;
etum faciunt,

Musas,
re latissimo.
us prescribit,
ere,

Gaudio